

Jag var en kryptojude

Name: **Rebecca N**

Country of residence: **Sweden**

At around 19, I began attending Jewish gatherings. The first questions were about whether I had attended Jewish summer camps or the Jewish school as a child. My "no" was met with surprise and disbelief; it seemed almost unthinkable to them that a Jew could live outside the community by "choice," like Spinoza.

Att växa upp i Stockholm

Jag växte upp i Stockholm med en svensk mamma och en israelisk pappa, och mitt liv var en blandning av olika kulturella influenser. Liksom många judar i diasporan började jag tidigt att brottas med frågor om min judiska identitet.

Jag hade en muslimsk vän

Första gången jag verkligen ställdes inför min judiska identitet var när jag bara var sju år gammal. En palestinsk klasskamrat upptäckte min härkomst och frågade: "Är du jude?" Vid denna unga ålder hade min far ännu inte förklarat antisemitismens komplexitet för mig. Även om jag inte var medveten om de fördomar som kunde följa med att vara jude, förstod mitt undermedvetna instinktivt. Mitt svar var ett snabbt "nej".

Trots de potentiella spänningarna utvecklade klasskamraten och jag en vänskap. Detta var anmärkningsvärt med tanke på hennes familjs förakt för judar och min fars reservationer mot muslimer. Jag firade till och med Eid med hennes familj en gång, en gest som visade att vi kunde bygga broar trots våra bakgrunder.

Min far, som alltid varit en stolt israel, hissade den israeliska flaggan på vår balkong - en symbol för vår identitet som kändes trygg och accepterad i Sverige på den tiden, särskilt med en israelisk granne i närheten. I ett icke-judiskt område är min fars glädje över att ha en israelisk granne något som jag verkligen förstår nu. Vad det innebär att träffa en annan jude, en annan israel. Men när jag blev äldre och det politiska klimatet förändrades blev jag mycket medveten om de risker som var förknippade med att öppet identifiera sig som jude och israel i Sverige.

Jag var en kryptojude

Denna insikt fick mig att dölja min identitet och ofta säga till folk att jag var polack, en blinkning till vår familjs historia före Israels grundande. Så började mitt liv som "kryptojude", där jag dolde min judiska identitet. I och med mina föräldrars skilsmässa fjärmade jag mig ytterligare från de judiska traditionerna hemma hos min mor, ovetande om det blomstrande judiska samfundet i Stockholm.

När jag var runt 19 år började jag gå på judiska sammankomster tillsammans med min bror. De första frågorna jag fick var om jag hade deltagit i judiska sommarläger eller judisk skola som barn. Mina svar - nej - möttes med förvåning och misstro; det verkade nästan otänkbart för dem att en jude kunde leva utanför gemenskapen genom "val", som inte som en Spinoza.

Detta gjorde att jag kände mig främmande, varken helt delaktig i den judiska gemenskapen eller helt svensk. Speciellt i mina egna ögon. När man ser annorlunda ut, bär på ett annat arv och en annan livshistoria än de människor man är omgiven av, uppstår naturligtvis dessa frågor: Upplever alla sekulära judar någon gång en kris kring sin judiska identitet? Det gjorde jag verkligen.

Att omfamna min judiska identitet

Men i stället för att dra mig undan valde jag att omfamna den. Jag började hålla mig halvkosher, lära mig hebreiska och fördjupa mig i judisk historia. Jag bestämde mig för att det var viktigt för mig att gifta mig med en judisk man och började fylla mitt hem med judisk konst.

Min israeliska identitet blev en hörnsten i den jag är; jag försvarade Israel passionerat, oavsett om det var i diskussioner med icke-sionistiska judiska pojkvänner, på sociala medier eller på universitetet. Jag besökte mitt hemland Israel första gången i augusti 2023, och där kände jag mig mer judisk än israelisk, men i diasporan känner jag mig mer israelisk än judisk. Det var inte förrän jag började med psykoanalys som jag insåg detta otroliga behov av identifikation.

Ibland känner jag mig som en bedragare

Men trots min starka identifikation med mitt judiska arv finns det stunder då jag känner mig som en bedragare. Det faktum att min mor inte är judinna får mig ibland att ifrågasätta äktheten i min judiskhet, trots dagens bredare förståelse för att identiteten inte enbart bestäms av det matrilineära arvet.

Samhällets uppfattningar spelar fortfarande en roll, och det är en ständigt pågående resa att navigera i dessa komplexa känslor. Den pågående konflikten spelar en stor roll för min israeliska identifikation, det hat och förakt jag får från "den andra sidan" som motarbetar mig för att jag är israel och jude.

Även om jag skulle vilja fly från den kan jag inte det.

Jag mötte det på universitetet där pro-palestinier ropade "Juden-Intifada", vilket översätts till "Jude-Intifada". Jag möter antisionistiska professorer och studenter, liksom de kommentarer jag får på sociala medier där de önskar att jag ska dö. Våldsamma demonstranter passerar min gata. Min gamle palestinske vän önskar nu död åt judar på sociala medier.

Jag läste en gång en berättelse om Moishele, en judisk pojke som gick vilse i skogen, hittades av en kristen familj, växte upp som kristen och flera år senare av en slump gick in i en synagoga och omedelbart upplevde denna heliga känsla av att komma hem. Det är en stark berättelse som bekräftar att varje jude kommer att hitta hem igen. Jag kan inte välja mellan mina identiteter, och jag vill inte heller göra det.